Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

FRANK COTTRELL BOYCE

LISTA LUI SPUTNIK, CĂȚELUL EXTRATERESTRU

Ilustrații de
Steven Lenton

Traducere din engleză și note
de Cătălin Georgescu

CORINT BOOKS

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

7.
1 kg de făină, 1 cutie de margarină, 500 g de ciuperci

Am verificat dacă suntem din nou pe pământ înainte de a deschide ușa șopronului. Aerul era proaspăt și rece, lucru care m-a făcut să-mi dau seama că am nevoie la toaletă.

„Hai, Sputnik, să mergem înăuntru."

Nici urmă de el prin curte.

Sau pe alee.

Sau pe câmp.

Dispăruse.

Poate s-a supărat pentru că mă luasem de el fiindcă a adus arme mortale la petrecerea aniversară.

Copacul era în picioare. De fapt, arăta de parcă fusese tot timpul acolo. Poate toată tevatura aceea cu căderea lui fusese doar un vis.

Șopronul care plutea în mod sigur fusese un vis.

De parcă ar putea să existe cu adevărat curenții gravitaționali.

Poate că, până la urmă, nici nu trebuia să mai salvez lumea!

Am deschis ușa de la bucătărie.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

„Iată-l! E aici,
oameni buni!
Uitați-l! Pfiu!”

„Prez!
Ne-ai SPERIAT.
Am crezut că ai fugit
de acasă.”

„Ea a crezut că ai fugit
împreună cu
Sputnik.”

„Unde ai fost?”

„N-ai dormit în
patul tău.”

„A dormit în șopron.
L-am văzut ieșind de acolo.
A dormit în șopron cu Sputnik.”

„Ei bine, ești aici.
Slavă Domnului.”

„Dar te rog nu mai dormi îm șopron altă
dată. Dacă aude lumea că ai dormit în
șopron vor veni să te ia imediat ce…“

„Uite. Uite. Chestia. Aia.”

„Ce chestie?”

„Copacul! Copacul
e din nou în picioare.”

„Unde este Sputnik?”

„Am sunat la pădurari aseară.
Nu mă așteptam să rezolve atât de repede.”

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

„Nu pricep.
Copacul a căzut.
Cum poate fi în picioare acum?”
„E uimitor.
Nu am auzit nimic. Tu ai auzit?”
„Unde-i Sputnik?”
„Dar cum poate fi copacul din nou în picioare dacă se prăbușise la pământ?”
„A fost scos din rădăcini și ei doar l-au plantat din nou în pământ, nu?”
„L-a văzut cineva pe Sputnik?”
„Cum poate un copac…?”
„Nu e în șopron.”
„Cine să nu fie?”
„Sputnik. A fugit.”
„Ups. Ei bine, acum lucrurile devin serioase. E de rău. E foarte de rău.”

Tatăl se plimba încoace și-ncolo, mușcându-și limba și vorbind despre cât de rău era faptul că un câine străin se plimba nestingherit prin fermă.

— Am adus vacile la muls în dimineața asta, zise mama. Nu păreau a fi agitate. Și găinile sunt bine.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

— De fapt, lipsește cea roșie, spuse Ray.

— Asta pentru că am tăiat-o eu, zise mama. Pentru cina de duminică.

— Ah.

— Așadar, nu deranjează niciunul dintre animalele noastre.

— Asta e bine, zise tatăl, dar apoi adăugă: nu, e rău. Dacă nu deranjează niciunul dintre animalele *noastre,* poate le deranjează pe ale altcuiva. Poate că deranjează oile lui Dougie? Sau poate este la parcul de rulote? Ar putea crea un haos total acolo.

Am vrut să le spun că nu este cazul să-și facă astfel de griji în ceea ce-l privește pe Sputnik. Dar nu aveam cum să spun: „Calmați-vă! Sputnik nu e un câine. E un extraterestru micuț îmbrăcat în kilt și cu ochelari pe nas."

Mama era la computer.

— Primul lucru pe care trebuie să-l facem, zise ea, este să le spunem tuturor, pe Facebook, să fie cu ochii pe el. Să punem asta și pe Forumul Fermelor. Acum, are cineva o poză cu el pe care s-o postăm pe internet?

Toți au început să caute poze în telefoane. Aveau poze cu petrecerea, cu tortul, cu copacul prăbușit. Dar nimeni nu avea vreo poză cu Sputnik.

„Știam că am făcut niște poze cu el.
Ce lucru ciudat."

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

„Lasă.
Putem să-l descriem, și gata.
Ce-ați spune?
O corcitură alb cu negru, în mare parte collie,
cu un temperament plăcut…”

„Collie?
E mai mult labrador, asta-i clar.”

„Eu credeam că e mai mult spaniel. Arată a spaniel.”

„Ce tot ziceți acolo?
Cockerii spaniel sunt mici.
Sputnik e un câine mare.
Ca un lurcher cross.”

„Da, e cel puțin trei sferturi alsacian.”

„Cum adică negru cu alb? E maroniu.”

„Eu nu văd nimic de alsacian în el. E mai degrabă retriever sau springer, cu blana aia aurie minunată a lui.”

„Alsacian.”

„Lurcher.”

„Labrador.”

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Așadar... eu când mă uitam la Sputnik vedeam un tip micuț cu niște ochelari de zbor, un kilt și un rucsac galben.

Iar când cei din familia Blythe se uitau la Sputnik, vedeau un câine.

Dar fiecare membru al familiei vedea altă rasă de câine!

Cum poți organiza căutarea cuiva pe care nu-l poți descrie?

Încă mai strigau denumiri de rase de câini unul spre celălalt când am auzit soneria de la ușă, exact ca în noaptea în care a venit aici.

— Aia e soneria? întrebă Ray.

— Noi nu avem sonerie la ușă, zise mama.

— Ah, da.

Apoi au continuat cu toții să vorbească între ei.

Am răspuns la ușă. Știam cine este. Există o singură persoană pe Pământ care are mereu la el o sonerie de intrare.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

*

Sputnik trecu pe lângă mine, ducând după el o pungă de cumpărături.

„Mi-am făcut griji pentru tine.”

— Ți-am lăsat un mesaj lângă șopron. Nu le-ai spus?

„Nu am văzut niciun mesaj.”

— Mesajele nu se văd. Se miros.

„Aha.”

Apoi mi-am dat seama la ce se referea. Pentru câini, să facă pipi pe felinare sau pe stâlpii de la porți este un mod de a comunica. Alți câini vin și miros și știu al cui teritoriu este acela și așa mai departe.

— Exact. Mi s-a spus că urina este cea mai populară formă de comunicare pe această planetă.

„Pentru câini. Nu pentru oameni.”

— Așadar, nu ai primit mesajul?

„Nu. Eu nu vorbesc «pipi-eza». Mi-am făcut griji că ai fugit din cauză că planeta urmează să fie distrusă.”

— Planeta asta nu va fi distrusă. Prez și Sputnik sunt de neînvins. Vom salva această planetă. Probabil. Posibil. Uite! Mi-ai zis să fiu bun. Și am fost bun. Sputnik este o creatură care se ține de cuvânt. Am reparat copacul, iar acum am făcut asta. O să le placă la nebunie.

Năvăli în bucătărie, păși în ritm de vals spre mamă și-i întinse un ziar.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

— Oh! Mi-ai adus un ziar. Credeam că doar în desenele animate câinii fac lucrul acesta. Ce câine deștept ești, deștept foc! zise ea, scărpinându-l după ureche. Pesemne s-a dus tocmai până la magazinul lui Dmitri sau până la parcul de rulote.

Sputnik îmi făcu atunci cu ochiul.

— *Chiar* că e deștept, zise tatăl. Nu prea-mi place mie că umblă creanga, totuși. Voi doi ar fi trebuit să fiți mai responsabili.

Zicând asta, ne aruncă mie și lui Jessie o privire dură.

Apoi, Sputnik lăsă jos, în fața lui, punga de cumpărături. Tatăl se uită înăuntru.

— Ce e aici? întrebă el. Oh! O pungă de făină, o cutie de margarină, ciuperci… Păi toate astea erau pe lista mea de cumpărături.

Se uită pe ușa frigiderului, acolo unde ar fi trebuit să fie lista de cumpărături. Nu era acolo; era lipită pe capacul cutiei de margarină.

— Bine, zise tatăl, în cazul ăsta o să fac o plăcintă de pui cu ciuperci. Bună treabă, Sputnik!

— Hai, fii serios, zise Ray. Sputnik nu avea cum să facă asta. Unul dintre voi doi a făcut-o. Ne-ați jucat o farsă. Ați mers cu el la magazin și ați făcut cumpărături.

— Nu eu, zise Jessie. Eu credeam că a dispărut.

— Poate Prez, atunci? spuse Ray.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Eu nici măcar nu știam că *există* un magazin la parcul de rulote. Nu știam nici măcar drumul până la parcul de rulote.

— E doar câinele acesta foarte, foarte deștept, zise mama.

— Și are și cont bancar? întrebă Ray, iar toți ceilalți întoarseră privirile spre el. Sau altfel cum ar fi putut plăti pentru tot?

— Asta e o ghicitoare ușoară, zise mama. Pe care sunt sigură că Prez o va rezolva pentru noi atunci când va fi gata s-o facă. Până atunci, sunt convinsă că toți ne bucurăm că Sputnik se face util.

— Nicio problemă, zise Sputnik zâmbind.

Dădu mâna cu toți, din nou. De fiecare dată când dădea mâna cu ei, aceștia uitau să mai fie îngrijorați sau nedumeriți de ceva. Pur și simplu adorau strângerile de mână.

Dar când a venit să dea mâna și cu mine, m-am gândit…

„Dar *cum* ai plătit pentru astea?”

Mi-a făcut cu ochiul, atât.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

13.
Bilețele „Post-it”

În toată perioada în care am stat la Stramoddie, am avut bagajul făcut, pentru orice eventualitate. Acum, că se întâmplase asta, nu am fost nevoit să mi-l fac. Am plecat, pur și simplu.

Vizavi de capătul cărării era o stație de autobuz. Era doar o coșmelie de lemn vopsită în albastru, cu imagini care înfățișau gâște de mare și foci, iar înăuntru avea un scaun. Ne-am ascuns acolo. Era călduț și uscat. M-am gândit să locuiesc acolo până vine bunicul să mă caute. Dar Sputnik mi-a amintit că aveam o planetă de salvat.

Încă mai aveam cheile de la Traquair Gardens.

„Am putea merge să ne ascundem acolo”, am zis.

— Ar putea fi cartierul nostru general secret, din care să salvăm planeta, zise Sputnik. Ai bani de autobuz?

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

„Am uitat complet de biletul de autobuz.”

— Nu-ți face probleme, o să-ți arăt eu cum se înscenează o ambuscadă simplă. Vom pune stăpânire cu forța pe autobuz și după aia ne putem duce oriunde vrem, pe gratis.

Abia când m-am întors spre el, să-i răspund, am văzut că nu suntem singuri în stația de autobuz.

Jessie stătea pe banchetă lângă noi. Știam, din felul în care se uita direct la mine, că fondul de ten se dusese.

— Știam că veți fi aici, a zis ea.

De unde știa că vom fi aici?

— Unde altundeva să fiți? Dacă Sputnik nu poate rămâne, nici eu nu vreau să rămân. Știam că și tu gândești la fel. Dar nu poți fugi, pur și simplu, din Stramoddie. E prea departe. Dacă vrei să fugi, trebuie să iei autobuzul. Unde mergem?

MERGEM?!

— Lasă-mă să ghicesc. În vechiul tău apartament din Dumfries. Unde altundeva te-ai putea duce? Perfect. Ne vom ascunde acolo până-și revine bunicul tău. Fac pariu că *el* ne va lăsa să-l păstrăm pe Sputnik.

„Poftim?! De ce îmi este mie dat să am grijă mereu de oameni? Mai întâi a fost bunicul, apoi ai fost tu, acum e Jessie.”

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

— Ai față de om de treabă, zise Sputnik.

Ea probabil a văzut iritarea de pe fața mea.

— Ai bani de bilet? întrebă ea.

Am negat, ridicând din umeri.

Băgă mâna în buzunar și scoase un teanc de bancnote de cinci lire.

— Am cumpărat trei viței în ziua de târg. Cu banii pentru ziua mea. I-am crescut singură. I-am vândut săptămâna trecută. Banii ăștia sunt ai mei. Tu ai nevoie de mine. Eu am bani.

Avea dreptate, nu puteam fugi de acolo pe jos. A durat o veșnicie până a venit autobuzul. A început să șerpuiască printre tarlale, traversând apoi podul spre Kirkcudbright. După aceea a făcut un popas în parcarea de la chei. Lui Jessie îi sună telefonul.

— E mama, zise ea și închise.

Am mers apoi prin păduri, am traversat șoseaua principală, am intrat în alte păduri și am mers printre alte tarlale preț de câteva ore. Primul lucru pe care l-am recunoscut a fost imensul magazin Tesco de pe ruta ocolitoare care începe la intrarea în Dumfries.

De acolo am pornit spre oraș.

Jessie își lipi fața de geam.